

цията, а за паритѣ си да протестираате полицата ми на 1. януари. Всичко това оставамъ на вашата добра воля и на съвѣтитѣ, които би ви дали нѣкои мои приятели (на които не съмъ направилъ никакво добро), или неприятели (на които така сжщо не съмъ направилъ никакво зло). Впрочемъ, толкова за нашитѣ частни отношения. А колкото за вѣстника, то азъ ще го захвана, но не по-рано отъ 15. декември, или ако го не захвана, ще да издамъ двѣ брошури, съ които ще да платя на оние абонати, които ми сж платили за една година, и ще да изкажа въ тѣхъ — брошуритѣ — онова, което не може да се изкаже въ вѣстника. Азъ съмъ захваналъ вече. Може моитѣ брошури и да не се харесатъ нѣкому, но съ тѣхъ азъ ще да дамъ материалъ на други по-достойни отъ мене хора да избразятъ нашето ничтожество!¹⁾ За друго вие ме не питате въ писмото си до Славкова и затова неще да продължавамъ.

Приемете братскитѣ ми поздравления и не забравяйте вашиятъ признателенъ слуга

Букурещъ, 18. ноември 1875.

Хр. Ботйовъ.

2. „Бае Димитре!

Приехъ писмото ви и виждамъ, че както вие, така и Стамболовъ твърдѣ много се грижите за моето лошо положение. Благодаря ви. Станковичъ протестира полицата, но Чобановъ дойде и, като видѣ работата, обѣща се да изпроводи послѣ два дена единъ бонъ отъ 1.000 франка и да се изплати стария кжшъ. И така, вие се избавяте отъ всѣка една неприятностъ въ тоя случай. Азъ чакамъ бонътъ.

Азъ признавамъ, че вие ми направихте голѣма добрина, но никакъ не можа да си обясна, защо не

¹⁾ Брошуритѣ, за които говори поета, не сж видѣли бѣлъ свѣтъ: както ржкописътъ на романа „Змей“, така и този за споменатитѣ брошури е изгубенъ. Р.